

Arrest

nr. 75 973 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Ura e Shtrenjte (gemeente Postribë). U beschikt over de Albanese nationaliteit. U bent gehuwd met K.F. (...) (O.V. 6.900.800). Op 1 juli 2011 hadden uw twee broers, E. (...) en S. (...), ruzie met A. D. (...) over een stuk grond. Hun eigendommen grensden aan elkaar en A. (...) zou plots hun deel hebben opgeëist. Het kwam tot een gevecht waarbij A. (...) op het hoofd geslagen werd met een zwaar voorwerp en stierf aan de gevolgen daarvan. Uw twee broers sloegen meteen op de vlucht omdat ze wisten dat er een bloedwraak zou volgen. Diezelfde avond kwam A.V.D. (...), een dorpswijze, samen met het dorpshoofd aankondigen dat de familie D. (...) een bloedwraak tegen jullie was begonnen. De politie is diezelfde avond met het dorpshoofd gaan praten maar

ondernam niets aangezien de familie D. (...) geen klacht had ingediend. Vanaf dit moment leefde u opgesloten samen met uw vader en uw twee zonen in het huis van uw vader. Uw echtgenote bewerkte de grond die jullie hadden. Een week na het incident vroeg uw vader aan het dorps hoofd of deze een verzoeningscommissie kon contacteren. De voorzitter van de commissie M.D. (...) kwam langs bij u thuis en ging daarop naar de familie D. (...). Ze verklaarden dat ze geen vergeving wilden schenken. De verzoeningscommissie kwam nadien niet meer tussen. In oktober gingen een aantal keer dorpswijken langs bij de familie D. (...) om een verzoening trachten te bewerkstelligen maar dit was telkens tevergeefs. De laatste verzoeningspoging door dorpswijken dateert van 10 oktober 2011. U vroeg nooit een 'besa' (tijdelijke vrede) aan omdat de zonen van A. D. (...) jong zijn en u bang was dat zij zich niet aan de afspraken omtrent een besa zouden houden en u alsnog zouden vermoorden. U besloot het land te verlaten en diende een aanvraag voor een paspoort in vergezeld van het dorps hoofd en dorpswijken. U vertrok op 17 oktober 2011 uit Albanië en kwam aan in België op 19 oktober 2011 om er op 20 oktober 2011 een asielaanvraag in te dienen. U bent in het bezit van uw paspoort afgegeven op 13 oktober 2011, de paspoorten van uw kinderen Elvis en Ergys afgegeven op 13 oktober 2011, uw identiteitskaart afgegeven op 1 juni 2009, een attest van gezinssamenstelling, een attest van de gemeente Postribë afgegeven op 28 september 2011 waarin uw problemen beschreven worden, een attest van de organisatie 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' afgegeven op 11 oktober 2011 en een geschreven verklaring van de dorpsoudsten die bevestigen dat er een bloedwraak tegen u is uitgeroepen afgegeven op 28 november 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief 1 dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. U verklaarde Albanië te hebben verlaten omdat de familie D. (...) een bloedwraak was gestart tegen uw familie. Dit gebeurde nadat uw broers A. D. (...) verwond hebben in een ruzie over grond en hij stierf aan de gevolgen ervan (CGVS, p. 9). Eerst en vooral is het hoogst merkwaardig dat u de namen van de zonen van A. D. (...) niet kent (CGVS, p. 11), hoewel u vreest door hen gedood te worden (CGVS, p. 13). Van iemand die vreest vermoord te zullen worden kan echter ten minste verwacht worden dat hij de namen kan noemen van zijn belagers. Er dient verder ook gewezen te worden op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U verklaarde dat u sinds 1 juli 2011 opgesloten leefde in het huis van uw vader (CGVS, p. 14, 17) waar u verbleef met uw vader en uw kinderen. Uw echtgenote verklaarde echter dat u sinds 1 juli 2011 opgesloten leefde in uw eigen huis en dat uw vader opgesloten bleef in zijn huis (CGVS echtgenote, p.5-6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw echtgenote dat jullie huizen heel dicht bij elkaar stonden, dat jullie een binnenkoer deelden en met elkaar konden communiceren via het raam. U verklaarde echter dat jullie huizen 500 meter verwijderd waren van elkaar (CGVS, p. 2).

Deze tegenstrijdigheid treft de kern van uw asielaanvraag en is dermate ernstig dat ze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt. Ook wat betreft de door u voorgelegde attesten van de gemeente Postribe en van de verzoeningscommissie 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' dient opgemerkt te worden dat meerdere elementen erop wijzen dat er vraagtekens geplaatst dienen te worden bij dit attest. Zo komt de inhoud ervan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat uw echtgenote deze documenten ging afhalen. De verzoeningscommissie zou het attest opgesteld hebben op basis van het attest van de gemeente Postribe, uw identiteitskaart en een attest van gezinssamenstelling. U verklaarde dat u nooit iemand van deze verzoeningscommissie gezien hebt (CGVS, p. 7). Later verklaarde u echter dat uw vader via het dorps hoofd de verzoeningscommissie contacteerde en dat zij eenmaal bij u thuis kwamen (CGVS, p. 12). U verklaarde ook aanvankelijk dat er voor het eerst dorpswijken werden gezonden naar de familie D. (...) in oktober (CGVS, p. 15). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat het attest van de gemeente Postribë afgegeven werd eind september en melding maakt van meerdere verzoeningspogingen onder andere door dorpswijken wijzigde u uw verklaringen en zei u dat de dorpswijken reeds meerdere keren langs waren geweest bij de familie D. (...). U kon echter niet zeggen hoeveel keer dit dan reeds gebeurd was (CGVS, p. 16). Ook is het opmerkelijk dat de attesten van de gemeente Postribë en van de verzoeningscommissie exact dezelfde inhoud bevatten, hoewel deze door andere personen werden ondertekend. Het attest van de verzoeningscommissie betreft overigens duidelijk een kleurenkopie en geen origineel. Betreffende alle door u neergelegde attesten (verzoeningscommissie, gemeente en dorpsoudsten) dient ten slotte opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen, gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden. Ook

met betrekking tot andere documenten en attesten is er massale fraude en corruptie. Bovendien dienen documenten om bewijskrachtig te zijn te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier geenszins het geval is. Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in geval van eventuele toekomstige problemen met de familie D. (...) geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. U hebt immers nooit problemen gekend met de politie of enige andere autoriteit in Albanië (CGVS, p. 17). Er dient tevens opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U ondernam echter nooit een poging om bescherming te verkrijgen in uw land van herkomst (CGVS, p. 11, 16). U verklaarde hierover dat de politie in zaken van bloedwraak niet tussenkomt. Dit is echter een blote bewering die niet strookt met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zo werd de strafwet in 2001 geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het dreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden omwille van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ook werden er specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het algemeen en specifiek in het kader van wraak en bloedwraak. Voor de aanpak van het vendettafenomeen wordt er samengewerkt op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. De Albanese overheid erkent het probleem en is bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn.

Uw paspoort, identiteitskaart, attest van gezinssamenstelling en de paspoorten van uw kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De attesten waarin uw problemen beschreven worden en die afgeleverd werden door de gemeente Postribë, 'the Peace Reconciliation Missionaries', en de dorpsoudsten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Ura e Shtrenjte (gemeente Postribë). U beschikt over de Albanese nationaliteit. Op 1 juli 2011 kregen de twee broers van uw echtgenoot, S.K. (...) (O.V.900.800), ruzie met A.D.(..) . A.D. (...) raakte gewond en is later overleden. Via de dorpswijzen liet de familie D. (...) weten aan de familie van uw echtgenoot dat ze bloedwraak wilden nemen. Uw echtgenoot en uw twee zonen bleven vanaf dit moment binnen in jullie huis. De vader van uw echtgenoot bleef binnen in zijn eigen huis dat zich naast jullie huis bevond waardoor uw echtgenoot en zijn vader nog konden communiceren met elkaar. Er werden meerdere verzoeningspogingen ondernomen door dorpswijzen maar deze waren telkens tevergeefs. U vertrok op 17 oktober 2011 uit Albanië en kwam aan in België op 19 oktober 2011 om er op 20 oktober 2011 een asielaanvraag in te dienen. U bent in het bezit van uw paspoort afgegeven op 13 oktober 2011 en uw identiteitskaart afgegeven op 1 juni 2009.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot S.K. (...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw nationaliteit en identiteit die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers verwijzen naar de bestreden beslissing en naar het feit dat hun asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bestempeld. Zij citeren de bestreden beslissing en merken eerst en vooral op dat het niet vanzelfsprekend is dat zij de namen van de zonen van A.D. (...) kennen want zij hebben ze nooit gezien en deze personen zijn ook niet rechtstreeks komen spreken in verband met bloedwraak.

Verder merken verzoekers op dat er dat er een manifest misverstand is ontstaan aangaande de plaats waar verzoeker opgesloten verbleef. Verzoekers lichten toe dat zij aanvankelijk een appartement betrokken in een huis met verschillende verdiepen waar ook hun ouders woonden en het pas later is dat zij hun eigen huis hebben gebouwd rond het erf en zij daar ging wonen. Na het afkondigen van de bloedwraak zou verzoeker terug het appartement hebben betrokken in hetzelfde huis als datgene waar zijn ouders woonden. Verzoekster zou wel nog vrij hebben rondgelopen en het land hebben bewerkt en zij verbleef zowel in het nieuwe als in het oude huis.

Wat betreft de verzoeningscommissie merken verzoekers op dat verzoeker niet bedoelde dat hij de mensen niet van te voren kende, omdat hij nooit in een bloedwraak is verwickeld geraakt en hij er dus ook geen bijzondere relatie mee had voorafgaand aan het incident. Verzoekers merken op dat het inderdaad wel correct is dat zij eenmalig naar het huis waar verzoeker verbleef was gekomen een week na het incident. Verder merkt zij op dat ook de dorpswijken tevergeefs verschillende keren naar de familie D (...) zijn gegaan. Verzoekers merken op dat zij ook niet precies weet hoe het in zijn werk is gegaan en hoe vaak dit gebeurde, wel benadrukt zij dat het resultaat ervan nihil was.

Wat betreft de twee bewijsstukken merkt verzoekers op dat het uiteraard niet opmerkelijk is dat het document van de verzoeningscommissie werd opgesteld op voorleggen van het attest van de gemeente Postribe en deze aldus inhoudelijk gelijk zijn.

Verzoekers betwisten dat deze documenten vals zouden zijn en/of gekocht in het kader van corruptie en/of fraude. De algemene verwijzing naar inlichtingen daaromtrent is volgens verzoekers niet overtuigend en een verder onderzoek van de stukken was minstens een vereiste geweest volgens hen. Verzoekers maken zich de bedenking dat het feit dat de verwerende partij goede contacten heeft dit niet moeilijk zou zijn geweest om inlichtingen hieromtrent in te winnen.

Verzoekers stellen verder dat het feit dat zij niet aantonen dat zij geen contact hebben opgenomen met de autoriteiten en zij derhalve niet aantonen dat zij niet op hun hulp kunnen rekenen niet pertinent is. Verzoekers verwijzen naar de verklaring van verzoeker dat er geen klacht werd ingediend in de zaak, noch door de familie D (...), noch door zijn familie of hemzelf aangezien de politie in dergelijke zaken nooit tussen komt.

Verder wordt er opgemerkt dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een deel van het rapport waarin er wordt gesteld dat om bescherming te bieden aan slachtoffers van bloedwraak er inderdaad enkele pogingen en verbeteringen zijn ingevoerd de laatste tien jaar om een beter bescherming te bieden aan slachtoffers van bloedwraak maar dat men dit meer had moeten doen. (volgens een speciale verslaggever van de VN).

Er zou in dit verslag eveneens worden bevestigd dat het bestaan van bloedwraak anno 2011 een realiteit is in Albanië en dit zeker in de noordelijke provincies Shkoder, de plaats waar verzoekers zelf woonden.

Uit dit verslag zou ook blijken dat ondanks enige verbeteringen het mogelijk is dat in bepaalde gevallen de bescherming ontoereikend is door de overheid.

Ook zou het in Albanië onmogelijk zijn dat er een agent ter beschikking staan voor elke familie die bescherming nodig heeft en vooral dat corruptie een belemmerende factor is voor het verlenen van politiebescherming. En verder wijzen verzoekers op de mentaliteit dat rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet als genoegdoening wordt aanzien en dit het voltrekken van de bloedwraak enkel uitstelt. Ook zou er een algemeen wantrouwen zijn ten opzichte van oplossingen vanwege de staat of de wet.

Wat betreft hun identiteit en reisweg en alsook hun feitelijke problemen wijzen verzoekers erop dat zij hun asiël staven met bewijskrachtige stukken en dat zij oprecht zijn geweest en hun volledige medewerking hebben verleend in het zoeken naar de waarheid.

Zij argumenteren dat zij niet verplicht kunnen worden om onder constante bedreigingen te moeten leven en die uiteraard hun gezondheid ondermijnen en dat zij recht hebben op een leven zonder die druk.

Tot slot stellen verzoekers dat de nationale overheden van hun land geen afdoende bescherming kunnen/willen bieden.

Verzoekers verzoeken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hun dossier te willen onderzoeken, rekening houdend met al de aangehaalde feiten en informatie, de algemene context in het land van herkomst, de stukken van het administratief dossier, al de andere omringende omstandigheden en met het hetgeen zij ter zitting nog zullen verduidelijken en aanvullen ter staving van de aanvraag en hen alsnog te erkennen als vluchteling en/of in ondergeschikte orde hen subsidiaire bescherming te willen verlenen.

2.2. Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat een aantal elementen de geloofwaardigheid van verzoekers ondermijnen en er werd eveneens vastgesteld dat verzoekers niet heeft aangetoond dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming van de nationale overheid.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asiëlrelaas wordt ondermijnd.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asiëlzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen, dient erop gewezen te worden dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de stelling van verzoekers dat het niet vanzelfsprekend is dat zij de namen van de zonen van A.D. (...) zouden kennen en waar zij aanvoeren dat er een misverstand is ontstaan met betrekking tot de plaats waar verzoeker opgesloten verbleef en aangaande zijn verklaringen omtrent de verzoeningscommissie verwijst de Raad vooreerst dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. U verklaarde Albanië te hebben verlaten omdat de familie D. (...) een bloedwraak was gestart tegen uw familie. Dit gebeurde nadat uw broers A. D. (...) verwond hebben in een ruzie over grond en hij stierf aan de gevolgen ervan (CGVS, p. 9). Eerst en vooral is het hoogst merkwaardig dat u de namen van de zonen van A. D. (...) niet kent (CGVS, p. 11), hoewel u vreest door hen gedood te worden (CGVS, p. 13). Van iemand die vreest vermoord te zullen worden kan echter ten minste verwacht worden dat hij de namen kan noemen van zijn belagers. Er dient verder ook gewezen te worden op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U verklaarde dat u sinds 1 juli 2011 opgesloten leefde in het huis van uw vader (CGVS, p. 14, 17) waar u verbleef met uw vader en uw kinderen. Uw echtgenote verklaarde echter dat u sinds 1 juli 2011 opgesloten leefde in uw eigen huis en dat uw vader opgesloten bleef in zijn huis (CGVS echtgenote, p.5-6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw echtgenote dat jullie huizen heel dicht bij elkaar stonden, dat jullie een binnenkoer deelden en met elkaar konden communiceren via het raam. U verklaarde echter dat jullie huizen 500 meter verwijderd waren van elkaar (CGVS, p. 2). Deze tegenstrijdigheid treft de kern van uw asielrelaas en is dermate ernstig dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Ook wat betreft de door u voorgelegde attesten van de gemeente Postribe en van de verzoeningscommissie 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' dient opgemerkt te worden dat meerdere elementen erop wijzen dat er vraagtekens geplaatst dienen te worden bij dit attest. Zo komt de inhoud ervan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat uw echtgenote deze documenten ging afhalen. De verzoeningscommissie zou het attest opgesteld hebben op basis van het attest van de gemeente Postribe, uw identiteitskaart en een attest van gezinssamenstelling. U verklaarde dat u nooit iemand van deze verzoeningscommissie gezien hebt (CGVS, p. 7). Later verklaarde u echter dat uw vader via het dorps hoofd de verzoeningscommissie contacteerde en dat zij eenmaal bij u thuis kwamen (CGVS, p. 12). U verklaarde ook aanvankelijk dat er voor het eerst dorpswijken werden gezonden naar de familie D. (...) in oktober (CGVS, p. 15). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat het attest van de gemeente Postribë afgegeven werd eind september en melding maakt van meerdere verzoeningspogingen onder andere door dorpswijken wijzigde u uw verklaringen en zei u dat de dorpswijken reeds meerdere keren langs waren geweest bij de familie D. (...). U kon echter niet zeggen hoeveel keer dit dan reeds gebeurd was (CGVS, p. 16). Ook is het opmerkelijk dat de attesten van de gemeente Postribë en van de verzoeningscommissie exact dezelfde inhoud bevatten, hoewel deze door andere personen werden ondertekend. Het attest van de verzoeningscommissie betreft overigens duidelijk een kleurenkopie en geen origineel. Betreffende alle door u neergelegde attesten (verzoeningscommissie, gemeente en dorpsoudsten) dient ten slotte opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen, gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden. Ook met betrekking tot andere documenten en attesten is er massale fraude en corruptie. Bovendien dienen

*documenten om bewijskrachtig te zijn te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier geenszins het geval is. Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.
(...)"*

Verzoekers betwisten de voormelde vaststellingen op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen op geen enkele wijze. Waar verzoekers stellen dat het niet vanzelfsprekend is dat verzoekers de namen van de zonen van A.D. zou kennen, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekers niet akkoord gaat met de bestreden beslissingen geen dienstig verweer is.

Wat betreft de post factum bewering van verzoekers aangaande de plaats waar hij opgesloten verbleef dient de Raad vast te stellen dat dit allerminst overtuigend is. Bovendien brengen verzoekers geen enkel concreet element aan teneinde de motivering van de bestreden beslissingen op dit punt te ontcrachten. Dit is geen dienstig verweer.

Uit het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing blijkt dat er verscheidene vaagheden, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Verzoekers brengen geenszins concrete elementen om de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Het louter post factum verduidelijken van een bepaalde bedoeling of een bepaalde rechtzetting van reeds gegeven verklaringen is geen dienstig verweer. De Raad benadrukt dat alle voormelde vaststellingen worden gesteund door de stukken van het administratief dossier, met name het verhoorverslag van verzoekers. Verzoekers komen niet tegemoet aan de bewijslast die thans bij hen rust.

Wat betreft de neergelegde documenten en de betwisting aangaande het feit of deze al dan niet vals zijn of niet, dient er benadrukt te worden dat er pas bewijskracht aan een document kan worden ontleend indien dit ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. De verder discussie aangaande de authenticiteit van deze document is dan ook niet meer relevant *in casu*, gelet op de terechte vaststelling dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is.

De Raad verwijst vervolgens naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in geval van eventuele toekomstige problemen met de familie D. (...) geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. U hebt immers nooit problemen gekend met de politie of enige andere autoriteit in Albanië (CGVS, p. 17). Er dient tevens opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U ondernam echter nooit een poging om bescherming te verkrijgen in uw land van herkomst (CGVS, p. 11, 16). U verklaarde hierover dat de politie in zaken van bloedwraak niet tussenkomt. Dit is echter een blote bewering die niet strookt met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zo werd de strafwet in 2001 geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het dreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden omwille van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ook werden er specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het algemeen en specifiek in het kader van wraak en bloedwraak. Voor de aanpak van het vendettafenomeen wordt er samengewerkt op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies.

De Albanese overheid erkent het probleem en is bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn.

Uw paspoort, identiteitskaart, attest van gezinssamenstelling en de paspoorten van uw kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De attesten waarin uw problemen beschreven

*worden en die afgeleverd werden door de gemeente Postribë, 'the Peace Reconciliation Missionaries', en de dorpsoudsten werden hierboven reeds besproken.
(...)"*

Verzoekers geven zelf aan in hun verzoekschrift dat zij geen klacht hebben ingediend bij de politie aangezien deze toch niet tussenkomst bij zaken van bloedwraak. Verzoekers gaan er volledig aan voorbij dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden bij gebrek aan de mogelijkheid tot het verkrijgen van interne bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De commissaris-generaal stelt aldus terecht vast dat verzoekers geen enkele poging ondernamen om bescherming te verkrijgen in hun land van herkomst.

De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de situatie van bloedwraak en het feit dat de politie niet tussenkomst is dan ook dienstig daar dit op geen enkele wijze afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekers zelf aangeven dat zij geen enkele poging hebben ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. De verwijzing naar algemene informatie hieromtrent en de conclusie van verzoekers dat zij geen nationale beschermingsmogelijkheden hebben kan geenszins worden aangenomen.

De argumentatie van verzoekers bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS